

Letnik 21/2014

št.23

cena 0,01 €

2. avgust

–

9. avgust

2014

RAZMIŠLJANJE NA SORIŠKI PLANINI

Se z letošnjim planinskim taborom začena nova tridesetletna doba taborjenja za planinski naraščaj?

Vem, da je bogokletno razmišljati tako daleč naprej. Je pa dovolj dejstev, ki kažejo na to, da se bodo taborjenja lahko še veliko let nadaljevala. Os planinskih društev od Primorske do Prekmurja, z epicentrom v spodnji Savinjski dolini in okolici, je dovolj trdna. Veliko znanja, izkušenj, energije in volje za sodelovanje, nabranih pri veteranih, se vseskozi preliva na malo manj izkušene in preko njih do tistih, ki so pri organizaciji šele začeli sodelovati. To je sklenjen krog, ki ga lahko preseka le kakšna težka zunanja nevšečnost.

Skoraj od začetka smo v našem društvu zraven. Zamudili smo samo eno leto. Tudi mi smo hvaležno sprejeli enoletne izkušnje ustanoviteljev. Potem smo skupaj spoznavali, da organizacija tabora niso naše počitnice. Da je odgovornost za tuje otroke, ne samo na hribu, temveč 24 ur na dan, prevelika, da bi jo jemali lahkotno. Hitro smo spoznali, da potrebujemo več ustrezno izobraženih vodnikov, mentorjev, animatorjev, organizatorjev in še koga. Celo več kot tridesetletno obdobje taborov (seveda tudi pri ostalih planinskih dejavnostih) se trudimo izobraziti čim več planink in planincev. Z leti se je tako nabrala dovolj velika skupina planinsko šolanih prijateljev. Tako se lahko primerno odzovemo, tudi če nas kaj preseneti.

Letos se je tabora udeležilo 16 udeležencev več kot lani. Še četrta spalnica je pomagala, da smo otroke lahko udobno, taboru primerno, namestili. A nas vendarle bolj skrbi delo in počutje na hribu. Preveliko skupino je težko varno spremljati na planinski poti. Tudi letos nam je uspelo sestaviti dovolj veliko skupino vodnikov, da smo lahko udeležence razdelili v štiri »jakostne« skupine, tako da v nobeni skupini ni bilo preveč otrok in premalo vodnikov. Tako oblikovane skupine so bile »ojačane« še z dvema »frišnima« mladinskima voditeljema, dvema mentoricama, športnim pedagogom, ki bo naslednje leto verjetno tudi planinski vodnik, izkušeno planinko zdravnico in občasno z vodniki, ki so prišli po potrebi ali jih je za kratek čas v tabor prignala želja biti zraven. Po moje smo v taboru imeli še eno, morda najdragocenejšo pomoč. Sodelovanje z »uradnimi« so pokazali tudi udeleženci. Ne le pred spanjem, ko moramo zadolženi pokazati tisto, kar je treba in kdaj tisto, česar nočemo. Tudi čez dan, na poteh, pri obveznih zadolžitvah v taboru, pri oblikovanju »športno-kulturno-družabnih« dejavnostih so se taborniki izkazali. Gojzer dol, le tako naprej! »Predmladinci«, kmalu boste na naši strani!

Zdravniški bilten ni nikoli ugoden. A kaj hujšega se ni zgodilo. Eno manjšo vročino je minilo, preden smo šli domov. Lažji zvin je v tabor prisilil priti zelo poznavalska starša. Pot v troje je na našo žalost vodila proti domu. Ali ni ne biti zraven tudi ena majhna bolezen? Po krpanju enega palca se je dirka takoj nadaljevala. Enega vodnika z opraskanimi meči pa je zdravnica z napotnico napotila na (!) umivanje z milom. Tudi kakšna osebna stiska se je zgodila. Seveda pri najmlajših ali pri tistih, ki so bili z nami prvič. A je bilo tovrstnih težav manj, kot smo pričakovali. Topla beseda, ko je najhujše, telefon, morda kakšen priboljšek, pa je težavica urejena. Nekaj pa smo se vendarle naučili.

Ob stodontnem izkupičku programa, tudi po zaslugi vremena, po ugodnem zdravniškem biltenu in na sploh po dobrem počutju vseh v taboru se mi zdi vredno omeniti še eno stvar. Našo izmeno tabora organiziramo skupaj tri društva. PD Žalec kot nosilec izmene, PD Galicija in PD Prebold. Vedno se bojim, da bo interes enega onemogočal interes drugega. Da bo močnejša skupina zadušila želje manjše skupine. Da s PD Galicija delujemo na »ti«, je dokaj naravno, saj smo bili nekoč eno društvo. Tudi v taboru in pri ostalih dejavnostih delujemo skupaj. Je pa letos po nekaj letih ponovno z nami PD Prebold. Z novim vodstvom in svojimi željami. Katja in Maja, srčno upam, da vama z vajinimi varovanci z nami ni bilo težko. Če je bilo kaj narobe, pa le z besedo na dan. Bomo drugič popravili, za nazaj pa se opravičili. Nam je bilo z vami lepo. Računamo na sodelovanje, dokler nas ne bo preveč za en tabor.

Dušan Šip
vodja tabora

NA KRATKO O TABORU

Izмене tabora PD Žalec, PD Galicija in PD Prebold se je udeležilo 68 udeležencev (65 otrok in 3 spremljevalci mlajših) iz Žalca, Petrovč, Galicije, Prebolda in okolice, pa tudi iz malce bolj oddaljenih koncev Slovenije (Celje, Gomilsko, Polzela, Ljubljana, Vodice, Preserje, Vaneča).

Vodstvo tabora je sestavljalo 9 vodnikov PZS, 2 mladinska voditelja - pripravnika, markacist PZS, kuharica s pomočnikom, dve učiteljici in pomočnica za delo z otroki. Dodatno je bilo delno prisotno še 7 vodnikov PZS, markacist PZS, zdravnica, učitelj, vzgojiteljica in pomočnica za delo z otroki. Za prevoze v taboru smo imeli dva kombija.

Izvedli smo 12 planinskih izletov, na katerih smo se povzpeli na Dravh, Lajnar, Slatnik, Možic, Ratitovec, Porezen, Črno prst – večkrat z različnimi skupinami na iste vrhove. Poleg tega smo obiskali Groharjevo hišo – muzej v Sorici in se tam udeležili kratkega glasbenega in likovnega tečaja. Kopali smo se v bazenu v Radovljici, imeli smo tekmo dežurnih ekip v orientaciji, na tabornem prostoru so se odvijala športna tekmovanja.

Obiskali so nas tudi policisti (naši vodniki PZS – pripravniki), ki so nam prikazali delovanje policijskega psa in nam pripravili adrenalinski spust. Udeleženci so pisali prispevke za glasilo »Rukzak«, ustvarjali različne izdelke iz naravnih materialov, igrali odbojko in se zabavali še z drugimi igrami (zabavni poligon, badminton, hoja s hoduljami...) Ob večerih smo imeli taborni ogenj in zanimive dogodke ob njem (predstavitve šotorov, planinski krst, planinska poroka...).

Dež nam je med taborom malce ponagajal, vendar veliko manj kot ostalim izmenam v letošnjem poletju, zato smo z manjšimi spremembami (dnevne razporeditve glede na plan) izvršili vse zastavljene cilje in naloge in tako uspešno zaključili tabor.

ČLANI VODSTVA TABORA

	Ime in priimek	Izobrazba - strokovna planinska usposobljenost	Zadolžitve v taboru
01	DUŠAN ŠIP	VODNIK PZS (A,B)	VODJA TABORA
02	MATJAŽ ŽOHAR	VODNIK PZS (A,B,D)	TEHNIČNI VODJA TABORA, FINANCE
03	NEJC BALAŽIČ	VODNIK PZS (A)	IZLETI, TABORNI OGENJ
04	GREGA BIRSA	VODNIK PZS (A)	IZLETI, TABORNI OGENJ
05	KATJA DEBELAK	VODNIK PZS (A)	IZLETI
06	KATARINA DRAME	MLADINSKA VODITELJICA	DRUŽABNO ŽIVLJENJE
07	TINA KAPITLER	VODNIK PZS (A,B-prip.)	IZLETI
08	ŽIGA KREČA	MLADINSKI VODITELJ	DRUŽABNO ŽIVLJENJE
09	MAJA LENDERO		DELO Z OTROKI
10	MARTA MATKO		KUHARICA
11	ZLATKO MATKO		POMOČ V KUHINJI
12	DOMEN MEŽA	VODNIK PZS (A)	IZLETI, TABORNI OGENJ
13	JANEZ PODPEČAN	VODNIK PZS (A,B)	IZLETI
14	ANA-MARIJA RIJAVEC	VODNIK PZS (A,D-PRIP.)	IZLETI
15	BREDA ŠIP	UČITELJICA	PEDAGOŠKO DELO
16	MARKO ZATLER	MARKACIST	NABAVA, PREVOZI
17	KARMEN ZUPANC	UČITELJICA	PEDAGOŠKO DELO
18	ANTLOGA POLONA	VZGOJITELJICA	DELO Z OTROKI
19	LUCIJA BRATINA PEŠEC	VODNIK PZS (A)	IZLETI
20	MAJA GOLEC	VODNIK PZS (A,B)	IZLETI
21	PETER KAVČIČ	VODNIK PZS (A), ŠPORTNI PEDAGOG	IZLETI, ŠPORT
22	ALENKA KOBAL	DR. MED.	ZDRAVNIŠKA OSKRBA
23	VERA KOBAL-KOMPERŠAK		DELO Z OTROKI
24	VASJA KOLŠEK	VODNIK PZS (A)	IZLETI
25	SANDI KRIŽNIK	VODNIK PZS (A)	IZLETI
26	VLADO ROJNIK	MARKACIST, VADITELJ ORIENTACIJE	ORIENTACIJA, FOTOGRAFIRANJE
27	ALJOŠA ŠIP	ŠPORTNI PEDAGOG	ŠPORT, PREVOZI
28	ROK BALAŽIČ	VODNIK PZS (A-prip.)	IZLETI, SPUST PO VRVI
29	VIKTOR FURMAN	VODNIK PZS (A,B)	IZLETI
Udeleženci z zadolžitvami na taboru			
	LARA SAFRAN		DRUŽABNO ŽIVLJENJE
	PETRA ŽOHAR		FOTOGRAFIRANJE

KAJ VSE SMO POČELI NA TABORU

Sobota, 2. avgust 2014:

Prevoz, nastanitev, seznanjanje z okolico, obisk Litostrojske koč. Taborni ogenj - spoznavni večer

Nedelja, 3. avgust 2014:

1. skupina: tabor – Dravh – Lajnar – Slatnik – Možic – tabor
 2. skupina: tabor – Ratitovec – tabor
 3. skupina: tabor – Dravh – Lajnar – tabor
 4. skupina: tabor – Lajnar – tabor
 Popoldne: zabavne skupinske igre
 Zvečer: taborni ogenj – zabavni kviz

Ponedeljek, 4. avgust 2014:

Dopoldne: obisk Groharjeve hiše - muzeja, likovna in glasbena delavnica
 Popoldne: tekma v odbojki – vodstvo : udeleženci, likovno udejstvovanje, čiščenje tabora
 Zvečer: taborni ogenj – prvi del predstavitve šotorov

Torek, 5. avgust 2014:

Zaradi nočnega in jutranjega dežja smo prestavili načrtovane pohode.
 Dopoldne: predavanje iz orientacije, likovno in literarno ustvarjanje za dodatne točke pri orientaciji
 Popoldne: orientacijska tekma, igranje nogometa.
 Zvečer: taborni ogenj – nadaljevanje predstavitve šotorov

Sreda, 6. avgust 2014:

1. skupina: Bohinjska Bistrica – Črna prst – tabor
 2. skupina: tabor – Dravh – Lajnar – Slatnik – Možic – tabor
 3. skupina: tabor – Ratitovec – tabor
 4. skupina: tabor – Možic – Slatnik – tabor
 Popoldne: prikaz delovanja policijskega psa, adrenalinski spust po vrvi
 Zvečer: taborni ogenj – nadaljevanje predstavitve šotorov

Četrtek, 7. avgust 2014:

1. skupina: tabor – Ratitovec – tabor
 2. skupina: Podbrdo – Porezen – Petrovo Brdo
 3. skupina: tabor – Slatnik – Možic – tabor
 4. skupina: tabor – Mišji grund (nabiranje borovnic) – tabor
 Popoldne: športne igre
 Zvečer: taborni ogenj – krst novih udeležencev tabora

Petek, 8. avgust 2014:

Dopoldne do zgodnjega popoldneva: kopanje v bazenu v Radovljici
 Popoldne: piknik, likovne dejavnosti
 Zvečer: taborni ogenj – planinske poroke, zaključni večer

Sobota, 9. avgust 2014:

Pospravljanje šotorov, čiščenje tabora, odhod, prevoz domov

POROČILA IZLETOV

NEDELJA, 3. AVGUST 2014

tabor – Dravh – Lajnar – Slatnik – Možic – tabor

Iz tabora smo se podali pod sedežnico in po progi za spust kolesarjev proti vrhu Dravha. Na poti smo malo nabirali borovnice, ki pa v senci niso bile tako sladke, kot bi si želeli. Na vrhu Dravha smo imeli kratek počitek, poleg tega pa smo si razložili, kaj vse dosega naš pogled in še celotna pot, ki je pred nami, se je pokazala.

Z Dravha smo se spustili proti sedlu med Dravhom in Lajnarjem in se nato povzpeli na vrh Lajnarja. Tu sta nas pozdravila prvi bunker in opazovalna kupola na poti, ki sta (kot tudi vsi naslednji, ki smo jih videli tega dne) ostanek tako imenovanega italijanskega *alpskega zidu*, obrambne črte na rapalski meji med Kraljevino Italijo in Kraljevino Jugoslavijo med obema svetovnjima vojnama. Seveda smo se odpravili v notranjost hriba in v bunker. Sledil je še ogled vojašnice pod južnim grebenom Lajnarja in že smo se odpravili proti Slatniku. Najprej navzdol na greben, nato po poti po grebenu proti vrhu – spet seveda mimo bunkerjev. Pod vrhom smo zlezli v enega od bunkerjev.

Sledila je pot mimo večje vojašnice, spust na novo sedlo in kratek vzpon do Možica, zadnjega vrha tega dne. Tukaj smo imeli daljši počitek, se okrepčali z malico in seveda znova šli v bunkerje. Sam vrh Možica skriva sobane, hodnike in stopnišča, ki smo jih raziskali.

Sledil je povratak na Soriško planino ponovno mimo nekaj bunkerjev (v enem smo opravili »fotkanje«) in nato po planinski poti do Litostrojskega doma.

Nekaj udeležencev se je ustavilo tukaj in se v ležalnikih nastavilo soncu, ostali pa smo se, hitreje kot je bilo načrtovano, vrnili v tabor.

Biba

tabor – Ratitovec – tabor

Za avgust dokaj hladno jutro ni vplivalo na gorečnost pričakovanja uvodnega izleta tokratnega tabora. Pregled opreme je potrdil dobro »tozadevno« pripravljenost udeležencev. Starostno je bila skupina homogena, sestavljali so jo otroci od 9 do 12 let.

Uvodni del poti smo prehodili po široki makadamski cesti. Že po nekaj sto metrih smo prišli na markirano pot. Prvi del smo hodili po precej ravnem terenu, monotonost je razbil odcep na gozdno stezo, ki je bila speljana med borovničevjem. Kmalu je sledil prvi strmejši vzpon, ki nas je pripeljal do prostranega pašnika. Na Danjarski planini smo imeli krajši počitek. Po njem smo se povzpeli na Kačji rob (1575 n.m.), s katerega je bil čudovit razgled proti Selški dolini. Vrnili smo se na markirano pot proti koči na Ratitovcu. Sledil je kratek spust in nato še en zelo strm, a ne predolg vzpon. Prišli smo na zahodni del masiva Ratitovec. V aprilskih vremenskih razmerah, ko sta si v intervalih podajala žezlo sonce in megla, smo v zmernem tempu nadaljevali proti koči. Vmes smo seveda še s šampiljko potrdili obisk vrhov (Kremanta 1658 n. m. in Altemaverja 1678 n. m.) ter si podrobneje ogledali enega izmed bunkerjev tako imenovane Rupnikove linije. Zvedavost otrok je botrovala novemu postanku in kratkemu predavanju iz zgodovine.

Lakota je pospešila korak. Pri koči na Ratitovcu nas je pričakalo slabo vreme. Močno je pihalo, gosta megla ni dopuščala lepih razgledov in še koča je bila nabito polna. Poiskali smo si zavetrje in se dobro okrepčali. Še pred povratkom smo stopili do Gladkega vrha (1667 n. m.).

Prvi del poti nazaj smo prehodili zelo hitro. Po spustu s pogorja Ratitovec nas je ponovno pozdravilo sonce in to ravno na pobočju, kjer je bilo ogromno borovnic. Stari in mladi smo si dali duška. Sadna malica je trajala celo šolsko uro.

Nabrali smo si kar nekaj zamude glede na prvotno časovnico, a nič zato. Bilo je vredno.

Dobre volje smo po enaki poti (izpustili smo le Kačji rob) nadaljevali proti taboru. Danjarska planina ni več samevala. Na njej se je pasla velika čreda konj. Vajeni človeških obiskov so bili zelo dovzetni za skupno fotografiranje. Prava poživitev izleta.

A bilo je potrebno kreniti naprej. Na enem izmed zadnjih spustov je eden od otrok nerodno stopil. Poškodba gležnja je bila kljub oskrbi prehuda za nadaljevanje poti peš. Z njim je na prevoz iz tabora počakal eden od odraslih. Ostali smo brez nevšečnosti prišli v tabor in uspešno zaključili osemurni izlet. Kmalu so v tabor pripeljali še našega nesrečnika Leva, ki je žal moral zavoljo zvina predčasno končati taborjenje.

Splošno mnenje pa je bilo, da je bil izlet prijeten, primerno naporen in poučen.

Peter

tabor – Dravh – Lajnar – tabor

Iz tabora smo se napotili proti 1548 metrov visokemu Dravhu. Pot nas je večino časa vodila po smučišču, le tu pa tam smo malo zavili s poti in se okrepčali z borovnicami. Malo pod vrhom smo naleteli na hladen veter in meglo, tako da je bil počitek na samem vrhu kratek. Po opravljenih formalnostih (žigosanje planinskih dnevnikov, fotografiranje, ...) smo se spustili nazaj proti sedlu, kjer se je pot odcepila na Lajnar.

Na 1549 metrov visokem Lajnarju pa smo bili deležni prijetno toplega sonca in prečudovitega razgleda. Razdeljeni v skupine smo se odpravili tudi na ogled bližnjega bunkerja in opazovalne kupole, ki sta (kot tudi vsi naslednji, ki smo jih videli tega dne) ostanek tako imenovanega italijanskega *alpskega zidu*, obrambne črte na rapalski meji med Kraljevino Italijo in Kraljevino Jugoslavijo med obema svetovnjima vojnoma. Sledil je še ogled vojašnice pod južnim grebenom Lajnarja.

Na zgornji postaji smučarske žičnice smo imeli nato daljši počitek, se okrepčali z malico in uživali v razgledu. Sledil je povratek na Soriško planino ponovno preko smučarskih prog in nato po planinski poti do Litostrojskega doma, kjer pa na naše razočaranje niso imeli težko pričakovanega domačega sladoleda. V tabor smo se kljub veliki skupini vrnili slabo uro prej, kot smo načrtovali.

Katja

tabor – Lajnar – tabor

Vzpon je potekal po markirani planinski poti mimo Litostrojske koč. Na s travo porasli strehi bunkerja vrh Lajnarja smo malicali, se razgledovali in počivali. Sestop je potekal po vozni vlaki na desni strani smučišča do akumulacijskega jezera in od tam v tabor. Za vzpon smo porabili 120 borovničevih minut, na vrhu smo bili 30 minut, sestopali pa smo 45 minut.

Skupina je bila namenjena najmlajšim udeležencem tabora, starim od 5 let navzgor. Barvo markacij je zamenjala vijoličasta barva. Iz borovničevja so ven štrlele samo ritke. Sicer pa je pohod potekal brez zapletov. Lej ga, tudi vreme je zdržalo. Brez mokrote, vetra in z lepim razgledom smo si polepšali dan.

Dušan

SREDA, 6. AVGUST 2014

Bohinjska Bistrica – Črna prst – tabor

Naša pot se je začela malo nad Bohinjsko Bistrico, na mestu, kjer je nekoč stal Mencingerjev dom. V eni uri in pol smo prispeli na Planino za Liscem. Tu smo se malo odpočili v lepo obnovljeni Orožnovi koči. Proti vrhu Črne prsti smo se začeli vzpenjati po prijetni stezici, ki je urejena v nekakšen botanični vrt. Tu smo si ogledali nekaj zelo redkih vrst planinskega cvetja. Tik pod vrhom, na prevalu Suho, nas je presenetil močan veter s primorske strani, ki nas je spremljal vse do vrha. V domu Zorka Jelinčiča na Črni prsti smo naredili daljši postanek za malico, žigosanje, slikanje in druženje.

Z vrha smo se spustili proti Planini za Črno goro in malo nad njo zavili proti Koblji. Nato pa so se vzponi in spusti izmenjevali do prevala Vrh Bače. Ker smo imeli na poti nekaj zdravstvenih težav, in sicer bolečine v kolenih, smo se na prevalu razdelili v dve skupini. Šest udeležencev se je z vodnikoma Janezom in Grego odpravilo preko Soriške planine proti taboru, ostale pa nas je na preval Vrh Bače prišel iskat kombi ter nas odpeljal do tabora.

Tina

tabor – Dravh – Lajnar – Slatnik – Možic – tabor

Nekaj minut po sedmi uri zjutraj in pregledu opreme smo se lotili tehnično nezahtevne ture. Udeleženci, mlajši del so predstavljali otroci stari od 9 do 12 let, so bili seznanjeni s traso, ki je v uvodnih metrih postregla s precej strmim vzponom po travnatem pobočju Dravha. Strmina je kar precej raztegnila kolono, ki je prvi vrh izleta osvajala v močnem in hladnem vetru. Prav zato postanek na Dravhu (1547 n.m.) ni bil dolg, pač pa smo se takoj podali proti Lajnarju. Že po uri in četrt hoje smo prišli na Lajnar (1549 n.m.). Spustili smo se nekaj metrov in si z zanimanjem ogledali opuščeno vojašnico. Otroci so se hitro vživeli v preteklost in se predali domišljiji. Starejši smo se lahko prepričali, da jim le-te res ne manjka.

Le nekaj metrov stran smo v smeri proti Slatniku našli zavetrje na pobočju, ki se je kopalo v soncu. Prostor, ki je ponujal tudi lep razgled, smo izkoristili za daljši oddih in malico. Nikomur se ni mudilo in po dobre pol ure počitka, je bilo nekatere potrebno kar pošteno priganjati k nadaljevanju poti. Ta nas je sprva vodila po zelo razgledni poti pod Slatnikom, pa mimo še ene rajnke vojašnice, ki sedaj nudi zavetišče ovcam in pastirjem, nakar smo prišli do Možica. Tik pod vrhom smo dodobra prečesali vse bunkerje, ki so lepa ilustracija zgodovinskega dogajanja na tem območju po prvi svetovni vojni. Sledil je le še kratek vzpon na Možic (1602 n.m.) in skupno fotografiranje s Triglavom in Bohinjskim jezerom v ozadju. Na vrhu smo toplo sprejeli tudi našo tretjo skupino, ki je prisopihala z druge strani.

Mi smo proti taboru krenili prav po njihovi pristopni poti. Nekaj metrov smo se spuščali celo po brezpotju, a brez nevšečnosti. Tabor, preveval ga je vonj po dišečem kosilu, nas je sprejel po šestih urah odsotnosti. Nekaj manjših žuljev in veliko lepih vtisov ter spominov pa je bil končni izkupiček ture, ki je večino navdušila.

Tura po tehnični plati res ni zahtevna, potrebna je le solidna kondicijska pripravljenost.

Peter

tabor – Ratitovec – tabor

Zgodnji jutranji start najdaljšega izleta za 3. skupino. Hladno jutro nam je omogočilo prijetno hojo najprej po cesti in nato po gozdu, dokler nismo prišli do Mišjega grunda, kjer se je pot začela resneje vzpenjati. Tempo smo malo zmanjšali in brez večjih težav prišli do prvega grebena, kjer pa se je pričel hladnejši del poti. Mraz, veter in oblaki so nas spremljali na poti preko Danjarske planine, Kremanta, najvišje točke poti – Altemavra, ki je najvišji vrh skupine Ratitovca, do Krekove kočice na Ratitovcu. Tudi tukaj proti koncu poti ni manjkalo bunkerjev, ki pa tokrat niso bili italijanski, ampak zapuščina rajnke Kraljevine Jugoslavije – del Rupnikove obrambne linije.

Tukaj smo si na južni strani kočice poiskali zavetje. Takrat pa je postalo topleje in pojavilo se je sonce, tako da smo si privoščili daljši počitek z malico. Najbolj zagreti so se odpravili še na bližnji Gladki vrh.

Povratak je potekal v toplem, sončnem vremenu brez vetra, zato smo se na polovici poti nazaj še enkrat ustavili pri izviru vode, kjer je bilo velikiiko sladkih, debelih, sočnih borovnic. In smo se »pasli«. Če se ne bi pričelo čudno oblačiti, bi se počitek še raztegnil, tako pa smo se odpravili naprej proti taboru, kamor smo brez težav prispeli v predvidenem času.

Biba

tabor – Možic – Slatnik – tabor

Potem ko smo oprtali nahrbtnike, (v katerih je bila tokrat obvezna oprema baterijska svetilka, v vodniških pa še malica, sveže nektarine, korenček in frutabele), smo se z najmlajšimi, nekoliko starejšimi in tu in tam kakšnim seniorjem odpravili na pot proti Možicu. Mimo Litostrojske kočice do razpotja, kjer smo ubrali desno markirano pot. Ta se je po nekaj mehkih travnatih zaplatah mimo grmičevja povzpela skozi gozd. Ko smo po eni uri prisopihali iz gozda, je bil čas za prvi prigrizek: korenje. Ker smo večino višine že premagali, nas je čakal le še majhen vzpon na greben pred Možicem. Prvo kaverno (ali rov iz 1. svetovne vojne) smo si ogledali še pred počitkom z malico, ki smo si jo privoščili v dolinici pred Možicem, kjer smo se, zaščiteni pred vetrom, zleknili kar na s soncem obsijani travnik. Po slabi uri počitka smo nadaljevali pot na vrh Možica, kjer smo bili točno ob 12.00, kot bi bili zmenjeni z 2. skupino, ki jim je bil to zadnji vrh pred odhodom v dolino. Sledil je »foto shooting«, nato pa v drugo kaverno.

Ta se nahaja tik pod vrhom Možica. Tudi tretja in tisti dan zadnja kaverna je bila nedaleč stran. Raziskali smo jo z lučkami, posvetili v vse kote in pokukali skozi vse line, ki so bile obrnjene kar v tri smeri neba: na vzhod, na jug in na zahod. Nazaj smo ubrali pot mimo stare vojašnice, ki dandanes služi ovcam, kamor se umaknejo ob slabem vremenu. V mislih pri backu Jonu smo nadaljevali pot pod vrhom Slatnika, čez strme senožeti do sedla med Slatnikom in Lajnarjem, kjer smo se že po znani poti spustili po smučišču v dolino.

Lucija

ČETRTEK, 7. AVGUSTA 2014

tabor – Ratitovec – tabor

Zjutraj smo se iz tabora odpravili proti Ratitovcu. Sprva nas je pot brez večjih strmin vodila skozi gozd. Nato nas je lepa in razgledna pot popeljala čez travnike na Kačji rob.

Tu smo si malo oddahnili ob občudovanju čudovitega razgleda. Prečkali smo še eno gozdnato vzpetino in se povzpeli na Kremant. Tu nas je presenetila čreda konj, ki se je pasla na bližnjem travniku.

Pot nas je nato ves čas vodila po slemenu do najvišjega vrha Ratitovca, Altemavra. Z najvišje točke smo se nato spustili do Krekove kočje na Ratitovcu, kjer smo si na soncu privoščili počitek in malico. Spočiti smo se nato odpravili še na 5 minut oddaljen najvzhodnejši vrh Ratitovca, in sicer na Gladki vrh. Vračali smo se po isti poti. Pot nazaj smo popestrili s sladkanjem z borovnicami in petjem.

Tina

Podbrdo – Porezen – Petrovo Brdo

Dan pred turo smo zvečer dali vsem udeležencem navodila za pripravo nahrbtnikov z ustreznimi oblačili in hrano za na pot.

Zjutraj smo vstali ob 6h, zajtrkovali, pregledali opremo, hrano in vodo ter ob 7h krenili z dvema kombijema na pot do Podbrda. Od tu smo se še peljali še približno 3 km do začetka vasi Porezen, kjer smo po markirani poti krenili skozi del vasi in nato po gozdnih stezah proti vrhu Porezna. Vreme nam je bilo naklonjeno, nebo le rahlo oblačno.

Po prihodu na planinsko kočo na Poreznu smo malicali iz nahrbtnikov, se odžejali in spočili. Takoj po odhodu smo obiskali še vrh Porezna, se razgledali in fotografirali.

Z vrha smo se pričeli spuščati mimo doma in ostankov vojašnica proti Petrovem Brdu. Brez nezgod smo prispeli do kočice na Petrovem Brdu, kjer so se otroci med čakanjem na prevoz posladkali s sladoledom. V tabor smo prispeli na zaslužen kosilo brez nezgod.

Janez

tabor – Slatnik – Možic – tabor

Po uvodni predstavitvi, ki je bila humorna, se je pričel resen del našega pohoda. Preveril sem primernost opreme, malice in vode za turo.

Udeležence sem seznanil s potekom ture, poslovili smo se od vodstva tabora in krenili na pot. Previdno smo prečkali asfaltno cesto in pot nadaljevali proti Litostrojski koči - koči na Soriški planini. Tu sem vprašal, ali smo pripravljeni za nadaljevanje poti, ki se je pričela rahlo dvigovati. Vodnica Katja me obvesti, da zaradi žuljev na nogi Pia in Katarina ne bosta mogli nadaljevati poti, zato sta se skupaj vodnikom Žigo vrnili tabor. Ostali udeleženci smo slekli zgornja oblačila in pot nadaljevali po poti, ki se je rahlo vzpenjala med drevesi. Ob poti smo videvali krave na paši. Dolžina kolone je bila zanimiva na vijugasti poti, saj je bil čudovit pogled do zadnjega

pohodnika. Na čelu kolone so se izmenjevali mlajši udeleženci, s tem so uravnavali hitrost hoje in bili bolj motivirani za pohod. Na poti smo spoznavali rastline in zanimivosti iz narave ter spremljali markacije. Po približno pol prehojene poti smo si vzeli čas za vodo in sladek dodatek. Nadaljevali smo pot preko sedla, se rahlo spustili v dolino, kjer smo si ogledali bunkerje. Sledil je kratek vzpon do Možica (1602 m) - zmagoslavno smo dosegli cilj - vrh.

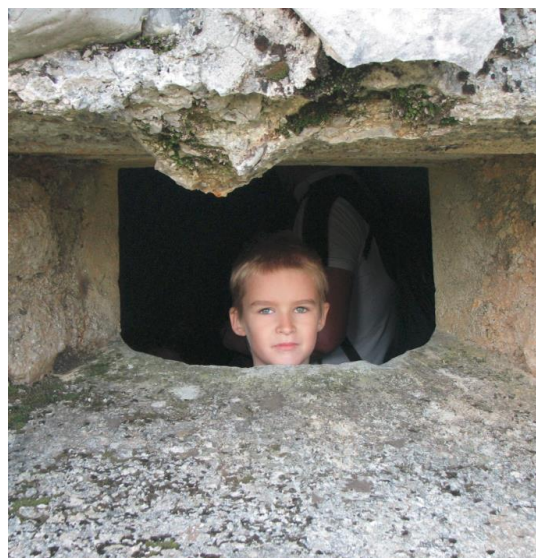
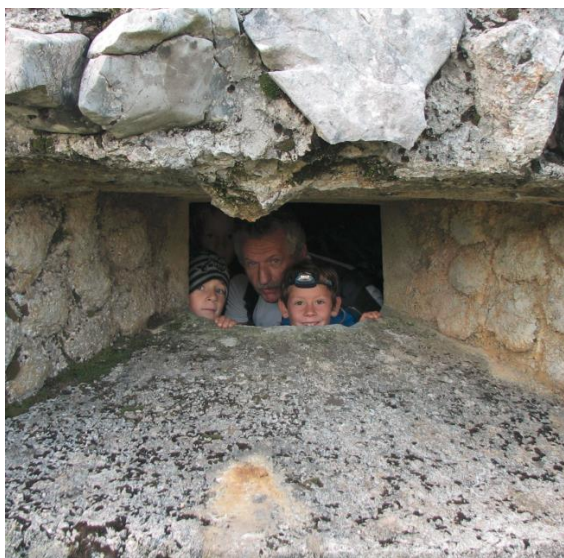
Vsakemu pohodniku sem čestital in jim za prehojeno pot podaril čokoladico. V prelepem sončnem vremenu smo imeli čudovit razgled na Triglav in če smo stopili na vrh razgledne kupole, smo videli Bohinjsko in Blejsko jezero hkrati. Po krajšem oddihu smo naredili skupno fotografijo in se spustili nekaj metrov nižje, kjer smo imeli zaslužen malico in daljši oddih.

V preteklih dneh so si ogledali več vojaških bunkerjev in tudi te, ki so bili v bližini postanka, so naši pohodniki raziskali.

Med počitkom smo kramljali in se skupaj navduševali za lepote planin in narave.

Osvežili znanje zgodovine o Rapalski pogodbi, o poteku meje med Kraljevino Italijo in Kraljevino Jugoslavijo med obema svetovnim vojnama.

Čas namenjen počitku je minil, zato smo pot nadaljevali mimo nekdanje vojaške kasarne, kjer imajo sedaj svoje domovanje ovce in pastirji. Pot smo nadaljevali preko Slatnika do spodnjega dela Lajnarja. Pred vzponom na Lajnar (1549 m) smo zavili levo in se po markirani poti vračali proti Litostrojski koči in tu proti našemu taboru. Ob povratku smo še spremljali pristanek in dvig helikopterja, ki je prevažal material na kočo na Črni prsti.

Ob prijetnem sončnem vremenu smo se rahlo utrujeni, a čudovite volje s pesmijo vrnili v tabor. To je name naredilo še poseben vtis.

Zahvalil sem se vsem za odlično hojo in upoštevanje navodil vodnikov, saj smo prišli s ture brez poškodb ter dobre volje.

Hvala vsem vodnikom in udeležencem pohoda. Vsem želim še veliko uživanja v naravi in tudi uspeha pri delu z mladimi.

Viki

tabor – Mišji grund (nabiranje borovnic) – tabor

Ob deseti uri smo se podali peš iz tabora proti Mišjemu grundu. Pot nas je večino časa vodila po makadamski cesti, saj je bila ta najbolj primerna za udeležence, predšolske otroke. Ob poti je raslo veliko borovnic, ki so jih otroci z veseljem nabirali. Po uri in pol hoje smo prispeli na travnik, kjer smo imeli malico, vzeli pa smo si tudi dovolj časa za nabiranje borovnic, ki jih je bilo v izobilju. V tabor smo se vrnili po isti poti. Izlet je potekal brez nevšečnosti.

Grega

PLANINSKI IZLET NA RATITOVEC

Zjutraj smo vstali ob 6. uri in odšli na zajtrk. Za tem smo se »hribovsko« opremili in se odpravili na Ratitovec. Prvi žig smo dobili na Kačjem robu, nato pa na Altemaverju, ki je najvišji vrh Ratitovca.

Ko smo se vrnili v tabor, je sledilo odlično toplo kosilo. Popoldanski prosti čas smo izkoristili namenili poležavanje in pogovor.

Zvečer, ob tabornem ognju, pa mi je bilo zelo všeč, ker smo se igrali igro »morilec«.

Neznani avtor/-ica ☺

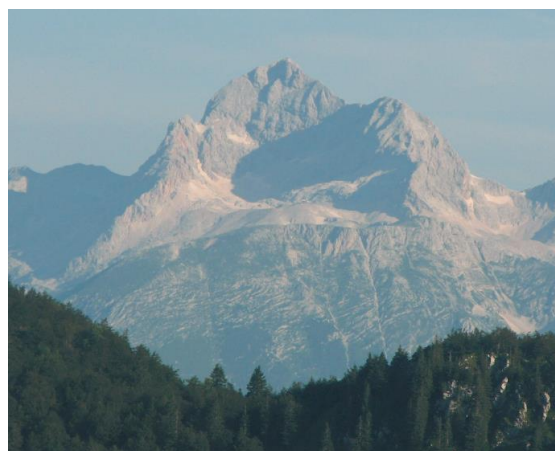

Dan, namenjen vzponu na Ratitovec, je bil vremensko »pisan«: najprej je bilo sončno, potem oblačno, pa še pihalo je in marsikoga celo zazebló. Na poti smo videli borovnice in gozdne jagode, ki smo si jih lahko nabrali, pojedli pa smo jih pri planinskem domu. Priznam, da sem bil na tem izletu zelo žejen, noge pa so me precej bolele.

Matevž Kozar

NEDELJSKI IZLET 1. SKUPINE

Ob šestih zjutraj so nas vodniki zbudili za izlet, dobili smo zajtrk, si obuli planinske čevlje in že čakali v pripravljenosti na zbirnem mestu pred kuhinjo. Izlet je vodil vodnik Matjaž Žohar ali Biba, naše spremstvo pa so bili še: vodnika Domen Meža in Janez Podpečan in Karmen Zupanc. V počasni hoji smo se odpravili. Naš cilj je bil osvojiti štiri vrhove. Pot smo si popestrili s pogovori o tem in onem, nekateri pa smo si med potjo nabrali tudi borovnice. Po 45 minutah smo prispeli na naš prvi vrh, Dravh. Tam smo imeli lep razgled na Triglav.

Kratek počitek in naprej na drugi vrh – Lajnar, kjer smo si ogledali naš prvi bunker. Pot do tretjega (Slatnik) in četrtega vrha (Možic) nam je pokvarila megla. Toda to nas ni ustavilo, da si ne bi ogledali še nekaj bunkerjev in imeli malice.

Bili smo tako hitri, da smo prišli kot prva skupina v tabor.

Petra Žohar

Danes je v taboru deževen dan in zato je odpadel današnji izlet. Odločil sem se, da vam bom opisal nedeljsko turo prve skupine.

Zjutraj smo vstali, da bi se odpravili v hribe. Vsi v naši skupini smo se še posebej veselili ogleda bunkerjev ter vojaških zgradb, ki so jih uporabljali pri obrambi. Po obilnem zajtrku smo se odpravili po smučišču navzgor do prvega vrha, ki se imenuje Dravh. Kmalu nas je vodnik Biba popeljal po klancu navzdol do vrha sedežnice. Tam nas je čakal prvi bunker. Brž smo vsi pograbili svetilke ter se napotili v temačne rove, v katerih so že nastajali kapniki. Po kratkem stopnišču smo prišli do odprtine. Vsi smo lahko opazovali okolico iz strelne line v bunkerju.

Kmalu sem zaslišal, da se odpravljamo dalje ... Skoraj smo se izgubili v neskončnih rovih na poti nazaj, vendar smo se dobro znašli, tako da se je vse dobro izteklo. Po prvem bunkerju je sledil ogled vojaške kasarne, kjer smo si lahko ogledali bivalne prostore vojakov. Do našega končnega, zadnje vrha, ki se je imenoval Možic, je bilo res veliko bunkerjev. Fantje smo si jih seveda želeli vse ogledati, zato smo se pogosto ustavljali. Na Možicu smo malicali, nato pa je sledil povratek v tabor.

Na začetku je bilo za ta izlet planiranih najmanj 6 ur hoje, vendar smo mi ta izlet opravili v štirih urah in tako prišli v tabor prvi.

Matija Kreča

IZLET V GROHARJEV MUZEJ

Že zjutraj so nas kombiji čakali pred šotori, saj smo bili namenjeni v Sorico, da bi si ogledali Groharjev muzej.

Takoj ob prihodu nas je lastnik opozoril, da se moramo lepo obnašati, saj smo navsezadnje v muzeju. Povabil nas je v glasbeno sobo, kjer smo se naučili skladbo, ki smo jo naprej izvedli ritmično, potem melodično, na koncu pa smo jo še zapeli. Potem smo odšli v moj najljubši del – v likovno sobo, kjer smo se naučili pravilne tehnike risanja. Gospod nas je podučil, da je risanje sestavljeno iz osnov krogov, trikotnikov in štirikotnikov in nam to tudi demonstriral. Zatem smo se v risanju preizkusili še sami. Svoj izdelek smo lahko odnesli.

Tako se je zaključil lep in poučen izlet.

Jakob Ašenberger

Na predavanju sem se naučil, kako pravilno risati, igrali pa smo tudi na različna glasbila (tolkala). Osnovni liki pri risanju so krog, kvadrat in trikotnik. Odvečnih črt pri risanju ne smemo brisati, saj nam je gospod zaupal, da se pri risanju ne moreš zmotiti in da je vse pravilno.

Matevž Kozar

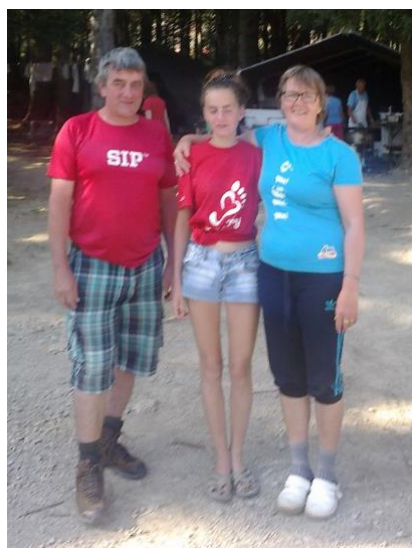
IZPOLNJEVANKA

Na _____ planini je postavljen planinski _____.
 Planinci so razdeljeni v _____ šotore.
 V taboru je tudi kuhinja, _____ šotor ali _____ in šotori od _____.
 Na voljo je tudi nekaj umivalnikov, _____ in 2 tuša.
 V _____ smo šli na naš prvi pohod.
 _____ in 2. skupina sta vstali ob _____ uri, 3. in 4. pa ob 7. uri.
 Najstarejši so šli na _____, Lajnar in _____, 2. skupina pa na _____
 _____, Krevhart, A _____ r in Ratitovec.
 Naslednji dan nismo šli na noben _____.
 Dopoldne smo bili v _____.
 Tam smo igrali na _____ in _____.
 Popoldne je bila _____.
 Zmagali so _____.

Da vam bo lažje ponujamo besede za pomoč:

Altemaver, jedilni, odbojcarska tekma, 4., pohod, odraslih, Možic, glasbila, vodniki, Soriški, tabor, jedilnica, stranišč, nedeljo, 6, 1, Dravh, Kačji rob, slikali, Groharjeva rojstna hiša.

Samo Bergant

TABORNI OGENJ

Ob tabornem ognju se igramo igrice. Ob njem nam je toplo. Je zelo koristen.
 Po tabornem ognju se odpravimo spat. Po resnici povedano nas morajo vse nas, velike in tamale, pa mal večje in starejše, vodniki umirjati, dokler ne zaspimo!!!

Matic Šip

RAZMIŠLJANJA MENTORICE O IZLETIH

tabor – Dravh – Lajnar – Slatnik – Možic – tabor

Start našega prvega izleta je bil kar iz našega »stalnega prebivališča«. Povzpeli smo se na bližnje vrhove, ki so obdajali naš tabor. Njihova nadmorska višina res ni tolikšna, da bi lahko govorili o »grehu«, pa vendar je vsak od njih ponudil pregrešno lepe razglede - tudi na našega gorskega orjaka, Triglav. Med potjo smo imeli nekaj kratkih izobraževalnih postankov, kjer so predvsem fantje raziskovali dolžino bunkerjev in preverjali odmev lastnega glasu. Dekleta pa smo jih na »zunani« strani spodbujala ☺.

Na Možicu smo imeli daljši odmor, kjer smo si privoščili planinsko malico, ki je vsem teknila – še naš Filip jo je zaužil ☺. Pot med posameznimi vrhovi je bila prijetna, Biba pa je poskrbel in presenetil z odlično izbrano hitrostjo, s katero smo planinci 1. skupine naš prvi planinski izlet opravili predčasno, zato smo nekateri preostanek časa namenili »nastavljanju« soncu na Litostrojski Koči (Aljaž, Domen, Karmen + Ana ☺).

tabor – Ratitovec – tabor

Pred pričetkom tabora in glede na zasnovani razpored tur sem si zadala nalogo, da se bom ob pohodniških dneh pridružila vsaki skupini. Tako sem se za 2. turo pridružila 3. skupini. Priznam, da je tempo hoje čisto drugačen kot pri prvih dveh skupinah – sama bi ga pospešila☺, saj me je »počasnost« na trenutke dodatno (čisto po nepotrebem☺) utrudila. Pot je bila raznovrstna, saj smo hodili po neasfaltirani cesti, gozdni poti, predvsem pa bo travnatem grebenu – gor in dol, kot se spodobi. Tudi na tej relaciji smo naleteli na nekaj zapuščenih bunkerjev, od tod pa se povzpeli na Altemaver, ki velja za najvišji vrh Ratitovca.

Oči smo si spočili ob razgledu, ki nam ga je ponudil. Ker sem prej stokala ob počasni hoji, pa moram priznati, da je vse te »muke« odtehtal sonček, ki me je na leseni klopci ob Krekovi koči pošteno ogrel po mrzli noči. Tu smo imeli daljši postanek in tudi tokrat je planinska malica čudežno hitro »izginila« med mlade, kar je odličen dokaz, da imajo naši vodniki dober okus pri izbiri hrane. Mladi planinci so ta čas izkoristili tudi za družabne igre, saj so dekleta »padla« v igro enka, fantje pa so pohajkovali okrog koče, si ogledovali »bližnji teren« in v koči kupili še kakšen prigrizek.

Povratek nazaj smo opravili po isti poti, vmes pa se je pripetil »napad« na borovnice (Vaso, tudi ti si med njimi☺). Okrepljeni z dodatnimi vitamini, modrimi jezički in ustnicami smo zadovoljni prispeli v tabor.

Podbrdo – Porezen – Petrovo Brdo

Kadar je vodja Janez, ti je lahko jasno, da pri njem »ravno ni zabavno«☺, zato je tale izlet bil precej »konkreten« (BRAVO, JANEZ!). Iz tabora smo se do startne točke pripeljali s kombijem, od tu pa nadaljevali po makadamski cesti. Kar hitro smo se znašli ob vznožju gozdne poti.

Resnici na ljubo naj povem, da jih je nekaj še vztrajalo pri govorjenju (Domen nas je pridno animiral in zalagal z zanimivostmi Kitajske. Za glavno tematsko nit je izbral njihovo hrano in prehranjevalne navade☺). Aljoša je ves prevzet od govorjenja o hrani zavonjal gobe in že razmišljal, kaj nam bo pripravil za večerjo. (Vegetarijanski del planincev ti je zeloooo hvaležen za odličen obrok, ki si zasluži 5 močno žarečih zvezdic). Po nekajurni hoji skozi gozd, za katerega sem imela občutek, da postaja z višino vse gostejši in gostejši, smo se le »potegnili« iz njega. Kako pa bomo sedaj šli naprej? Ja, po Janezovo, kar zveni nekako takole: »A gremo na vrh«? vpraša Janez. Fantje rečejo: »JAAAA!«, dekleta: »NEEEEE!«. »No, prav, pa gremo na vrh«, reče Janez. Hočeš, nočeš ... moraš, ampak na koncu ti ni žal. Dejstvo pa je, da smo se vsi podali na vrh, si napolnili pljuča, spočili oči, malce posončili, saj je ekstremist (beri Aljoša) poskrbel, da v bližini ni bilo nadležnega mrčesa (tolk zamahovanja z rokami še res nismo videli☺).

Da ne bo kdo misli, da delam reklamo, ampak za konec moram še napisati, da sem »ta boljše« jabolčni zavitek pojedla na planinski domu Porezen (laktoza free, da ne bo pomote) z veliko jabolki in rozinami. Domače je res najtabuljše!

NAŠ PLANINSKI TABOR

Zdaj v kamp smo prišli,
zares veseli smo mi vsi.
Vsak dan naredimo plan,
kako preživeli bomo dan.

Urniki napolnijo nam tako,
da kar težko že dihamo.
V šotorih red mora biti,
to se že iz listkov »vid«.

Hrana zares dobra je,
zato se tu od lakote ne umre.
Ko sobota znova bo,
slovo bo gotovo žalostno.

Miha Baudek

PUNČKA IN BABICA

Punčka kuha kavico,
za veselo babico.
Babica se nasmeji,
punčka reče hihih.

Babico odpeljejo,
pod strmo zeleno goro.
Tam se vsi zabavajo in veselo rajajo.

Vid Vozelj

Triglav
Ratitovec
Izvir Soče
Grintavec
Litostrojska koča
Aljažev stolp
Velika planina
Soriška planina
Kotečnik
Izvir Tolminke

Nanos
Altemaver
Rombon
Oševa
Dovje
Na Pečeh
Iglica

Plešivec
Aljažev dom
Razor
Krnško jezero

Aljaž Pečnik

PLANINCI SMO

Veseli planinci smo,
pesmi pojemo in v gore hodimo.

Zjutraj zgodaj vstajamo,
saj na izlete odhajamo.

Če se preveč obiramo,
nas vodniki »terajo«.

Kuharica se nam super zdi,
nihče na krožniku ničesar ne pusti.

Z veseljem drva v gozdu nabiramo,
zvečer pa taborni ogenj zakurimo.

Florjan Brežnik in Jakob Miglič

UMAZANCI

V taboru šestdeset je otrok,
a le dva tuša.
Vsak se zvečer stuširati skuša.

Ko v šotor pridem, zavoham smrad.
Me prav zanima, če je iz sosedovih »gat«
ali pa izza Dixijeve vrat?

Danes pa močno je deževalo
in nam še blato pred vrata nametalo.
Možno je tudi, da kdo močno prdi
ali pa si zob umivati ne želi.

Le v jedilnici prav prijetno diši
– diši po naši dobri malici.

Jaka Križnik in Marko Kitak

PESEM O TABORU

Ko v tabor smo prispeli,
smo si miren teden zaželeli.
A pobožna želja ta
nam ni bila usojena.

Saj na taboru bil bi mir,
če vodniki ne bi delali »špetir«.
Med dežuranjem posodo pomivamo
in v tem resnično uživamo.

Ko se v zgodnjih jutranjih urah prebujamo,
nas že v hrib preganjajo.
Vendar se nam nikamor ne mudi,
ker kuharica za dobro hrano poskrbi.

Neznani avtor/-ica ☺

SORIŠKI PLANINCI

Soriška je planina
ta teden moja domovina.
V spalni vreči spim ponoči,
v šotoru, da me dež ne zmoči.

Vsak dan grem visoko v gore,
»ta prav« planinec pač to zmore.
V taboru čaka me kosilo,
spalna vreča, tuš in milo.

V ponedeljek šli smo v muzej,
umetnine naše si poglej!
Na tolkala smo igrali,
jedli šmoren, sladko spali.

Danes počnemo vse mogoče,
odbojko igramo, kdor pač hoče.
Po kosilu vsakdo na orientacijo odkoraka,
kdo ve, kaj vse nas še do konca čaka!

Neznani avtor/-ica ☺

VODNIŠKE UGANKE

Biba leze, Biba gre,
da bo prišel vrh gore.
Tempo ima počasen,
a njegov glas je glasen.
Kadar žejen je,
radler zanj kar pravšnji je.
Če pa lačen je,
haribo medvedki, pazite se! ☺

Njegovo ime pojavlja se v ugankah,
morda enkrat zapisan bo na znamkah.
Silno spreten s pladnjem je
in s pijačo rad postreže te.

Dolgolasa, dolgonoga, preveč zagreta,
premalo odločna!
Na črno-bele tipke rada pritiska
in se k Žigu še raje stiska.
Z otroki rada se igra,
še rajši jim čokolado da.

Veliko telo, majhni možgani.
Rad ukazuje in ničesar se ne sramuje.
Z »lubico« v šotoru spi
in ostalim pije kri.
Nič ne dela, bolj malo je,
o slovenski glasbi slišati ne sme.

Sonček je in on je čudovito skuštran.
 Drva išče in z Ecijem razpravlja.
 Po taboru hodi kot bog,
 lebdi, kot da je brez nog.

Zanj smisel življenja je spanje v spalki,
 z Ecijem na straži in Birso, ki ga pazi.
 Vse je »uredu«, dokler ogenj gori,
 ko pa ugasne, znova zaspi.
 (Domen)

DEŽURANJE

V tabor smo se z največjim veseljem podali,
a ponedeljkovega dežuranja smo se nekateri strašno bali.

Vsak je v roko dobil pomivalno gobo
in že smo začeli pomivati posodo.
Ravno po kosilu, ko smo si zaželeli malce miru,
smo iz največjih posod morali »strgati« krompir.
Čufti so se na krožniku zasušili,
zato smo napeli moči, da smo lahko te posode pomili.
Zvečer smo mislili, da nas po večerji čaka spanje,
a sledilo je spet novo garanje☺
- nič počitka, ampak dežuranje.
A kmalu se nismo več kisali,
ko smo mize brisali.
Ko ponedeljek je za nami, se lahko samo pohvalimo,
da smo pri dežuranju uživali,
in se pri koritu za posodo prerivali☺.

Vsem vam polagamo na srce,
da s krožnikov polizete vse.
Sedaj pa vam bomo nehali pamet solit,
pojdite raje svoje krožnike pomit.

ponedeljkova dežurna skupina

TEKMA V PLANINSKI ORIENTACIJI

Na vsakem taboru poskušamo med ostalimi planinskimi dejavnostmi izvesti tudi tekmo v planinski orientaciji. Včasih nam vreme in čas to dovoljujeta, včasih pa ne.

Na Soriški planini nam je bilo letos vreme naklonjeno in smo lahko planinsko orientacijo izvedli – v torek. V planinski orientaciji so se pomerile ekipe dežurnih (brez članov vodstva) in ena vodniška ekipa. Dopoldan so udeleženci tabora najprej spremljali kratko predavanje iz osnov orientacije, nato pa so se lotili literarnih in likovnih del, ki so ekipi prinesla dodatne točke. Popoldan je sledilo tekmovanje.

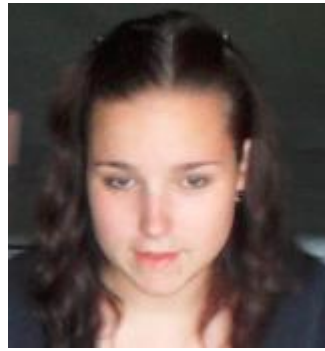

Zaradi velikega starostnega razpona članov ekipe je bilo tekmovanje malce prilagojeno. Postavljalca proge je s svojo hojo izmeril idealen čas na progi. Negativne točke za čas so bile določene za vsako minuto prekoračitve idealnega časa, prav tako pa tudi za prehitel prihod v cilj. Ekipe seveda niso vedele, kakšen je idealen čas (ki je bil 40 minut) – edini podatek je bil, da morajo na progi uporabiti normalno planinsko hojo. Ostala pravila pa so bila enaka kot na »normalnih« planinskih orientacijskih tekmovanjih. Na progi so morali najti 7 kontrolnih točk, na dveh »živih« točkah so ekipe dodatno reševale praktične naloge. Na koncu so točke najdenih kontrolnih točk, rešenih nalog, dodatne točke za likovno/literarna dela in negativne točke za čas določile zmagovalce. In nihče se ni izgubil.

Rezultati:

Ekipa in člani	Čas (min)	Točke za najdene KT (50 vsaka)	Točke za rešene naloge	Dodatne točke (članice x 2)	Točke za likovno pisne naloge	Točke za čas	Skupno točk	
NEDELJA: Aljaž Pečnik, Miha Baudek, Zala Kapitler, Živa Kramberger, Urška Matko, Neža Podpečan Toplak, Zarja Sagadin, Vid Vozelj	36	350	14	10	6	-4	376	1.
SOBOTA 1: Svit Podpečan, Sebastijan Fideršek, Maj Pinter, Tiana Cizej, Tjaša Lešnik, Ana Logar, Jaša Sagadin, Urban Bergant	42	350	10	6	7	-2	371	2.
ČETRTEK; Lara Safran, Laura Jelačič, Janez Kitak, Brina Kodrun, Matevž Kozar, Tan Planinšek, Matic Šip	45	350	9	6	5	-5	365	3.
SOBOTA 2: Lucija Omladič, Dominik Hlade, Luka Logar, Pia Planinšek, Nejc Rozman, Vid Suhadolnik	46	350	8	4	7	-6	363	4.
TOREK: Miha Drame, Alen Luskar, Aleksander Pešec, Juš Pešec, Katarina Klara Rehar, Matija Straže, Zala Vozelj	46	350	7	4	5	-6	360	5.
PETEK: Petra Žohar, Jakob Ašenberger, Katja Baloh, Samo Bergant, Luka Herman, Lan Podpečan, Jurij Straže, Domen Šip	56	350	13	4	8	-16	359	6.
SREDA: Matija Kreča, Florjan Brežnik, Jakob Flis, Lovro Kavčič, Marko Kitak, Jaka Križnik, Maja Logar, Jakob Miglič	56	350	6	2	6	-16	348	7.
IZVEN: Nejc Balazič, Grega Birsa, Črt Birsa	54	350	12	0	0	-14	348	7.
PONEDELJEK: Filip Turk, Miha Ciglar, Nuša Drobne, Svit Jesenk, Manca Kralj, Ajda Mandelc	47	250	11	6	5	-7	265	9.

LJUBA LARA

kadar koli pomislim nate, vidim tvoje tople, iskrive oči, širok nasmeh, tvoje večno hitenje, tvoje hlastno bivanje. Kot bi hotela še, še, še...

Zdaj vem, zakaj. Mudilo se ti je, še kako mudilo. Ustvarjati, iskati, doživljati, sprejemati, dajati, ŽIVETI!

Odkar te poznam, me presenečaš. Ko si prišla dvanajstletna v moj razred, sem bila osupla nad tvojo gostobesednostjo, intenzivnostjo čustvovanja, pa naj je šlo za veselje ali žalost, nad dramtiziranjem (tako se mi je takrat zdelo) vsega okrog sebe. Včasih sem pomislila, da tako pretiravaš. Zdaj me je sram, kako krivična sem bila do tebe. Moje srce ti je pritrjevalo, razum pa mi je govoril:

«Saj je še otrok...» A ti že takrat nisi bila več otrok.

Najin odnos se je poglobil, ko si ob nenadni smrti dragega človeka v tvoji širši družini iskala tolažbo. Koliko presunljive žalosti, obupa, skrbi za najbližje, nemoči! Kot da imam pred sabo odraslega človeka! In tako je bilo vsa naslednja leta. Nikoli se mi nisi zdela stara toliko, kot bi »morala« biti. S svojo neverjetno močno voljo, energijo, pogumom, navdušenjem, smelimi cilji, sočutjem, dobroto si prehitevala vse...

Skoraj hkrati sva se poslovili od najine drage petrovške šole. Tebe je odneslo naprej v srednjo šolo, jaz sem zaključevala svojo učiteljsko pot.

Na srečo pa to ni bilo dokončno slovo. Vsako poletje sva imeli en poseben teden, ki sva ga skupaj preživeli v planinskem taboru. Tudi za planinstvo si se odločila v trenutnem navdihu. Ko sem pripovedovala, koliko lepega se vsakič dogaja na mladinskem planinskem taboru, si vzkliknila: «Katarina, greva?» In naslednje jutro sta že obe prinesli prijavnici. Nikoli nista obžalovali svoje odločitve! Obe sta postali naši nepogrešljivi dekleti.

Teden v hribih je bil včasih tvoj edini premor med nešteti dejavnostmi v »dolini«. Toda tudi v taboru si se na vsakem koraku razdajala. Vedno si bila pripravljena poprijeti za vsako delo, bila si čudovita prijateljica, zaščitnica in tolažnica mlajšim. Lani zaradi snemanja nisi mogla z nami v tabor na Dovjem. A si privihrala na kratek obisk po svoje - na motorju z dragim atijem! In s tabo so prišli smeh, topli stiski rok, objemi, navdušeno pripovedovanje o filmu, čudovitih novih ljudeh, ki si jih spoznala...

Pogrešali te bomo, Lara. Ne le čudovitih fotografij gorskega sveta in življenja v taboru skozi tvoje oči. Ne le bogatih idej in zabavnih domislic ob tabornem ognju. Ne le zaradi tvoje odločitve, da boš postala planinska vodnica. Brez tebe bo tabor preprosto drugačen. In mi tudi, saj si v vseh ljudeh, ki so te srečali, pustila močno sled. Ko bi le ob misli nate postali odločnejši, pogumnejši, boljši! Potem nisi odšla zaman...

Najdem te v verzih:

*Hočem,
da sem.
Nočem biti le senca,
ki neopazno zdrsi
čez sklade prepadnih dni.
Hočem,
da nekaj ostane.
Čeprav samo misel,
ki se praznine boji.
Drobcena misel.
Uporna
čez bele strani.*

Za tabo bo ostalo veliko, ljuba Lara. Dovolj za mnogo življenj.

tvoja »tršica« Breda

MOJI SPOMINI NA LARO

Izguba nekdanje sošolke, prijateljice in "soplaninke" je poleg žalosti v meni obudila tudi številne spomine. Najzgodnejši segajo v osnovno šolo, ko sva bili z Laro sošolki. Spominjam se punce mnogih talentov in zanimanj, ki svojih misli in izkušenj nikoli ni skrivala, zaradi česar je bilo druženje z njo vedno vse prej kot dolgočasno. Za planinski časopis bi rada s teboj, planincem, ki to bereš, delila svoje taborne spomine nanjo.

Ob koncu devetega razreda naju je učiteljica slovenščine povabila, naj se udeleživa planinskega tabora in Lara, ki je vedno rada spoznavala nove ljudi in se udeleževala najrazličnejših aktivnosti, priložnosti seveda ni izpustila iz rok. Skupaj s planinskim društvom sva preživeli teden v gorah, ki je minil, kot bi mignil. Lara, ena najbolj komunikativnih ljudi, kar sem jih kdaj spoznala, je v tistem tednu spletla prijateljske vezi skoraj z vsemi udeleženci tabora v Medvodju. Pri sklepanju prijateljstev se ni nikoli ozirala na starost ali spol potencialnega prijatelja - ogovorila je prav vsakogar, ki je imel kakšno minuto prostega časa in nikoli ji ni zmanjkalo snovi za pogovor.

Po končanem prvem letniku, ki sva ga opravili na različnih srednjih šolah, so se najine poti spet križale na planinskem taboru v Podvolovljeku. Zdelo se nama je logično, da se ga bova udeležili, saj sva se nalezli ljubezni do gora in soplanincev. Obe sva komaj čakali, da se spet srečava s starimi prijatelji. Tokrat smo "starejši" udeleženci spali v posebnem, VIP šotoru in "very important" je postajala tudi naša vloga v taboru.

Ta se je do Larinega tretjega tabora, ki se je odvil letos poleti na Soriški planini, stopnjevala do te mere, da smo skupaj organizirali družabnost v taboru. Čeprav je bila najprej naloga zaupana Žigu in meni, ki sva opravljala pripravništvo za mladinska voditelja, nama je Lara s svojo nesebično pomočjo večkrat priskočila na pomoč pri krotanju mladih planincev, za kar sva ji bila neizmerno hvaležna. Njena domišljija, organizacijske in igralske sposobnosti so resnično popestrili taborne večere.

Vendar pa Lara ni bila le aktivna udeleženka tabora. Njeno veliko srce je bilo na voljo vsakomur, ki je potreboval pomoč, pogovor, prijatelja, pa naj je bila to punčka, ki je izgubila mamico, izgubljena mladinska voditeljica brez izkušenj pri delu z otroki ali kuharica, ki potrebuje nekoga, da ji pomaga olupiti krompir. Odgovornost, talentiranost in razgledanost so seveda lastnosti, ki dobro opišejo Laro, vendar pa se sama - in verjetno si mišljenje delim še s kakšnim planinskim prijateljem - Lare spominjam predvsem kot tople osebe, ki je v družbo vedno prinesla veselo vzdušje. Čeprav se je najino druženje v zadnjih letih omejilo na teden v gorah, je Lara v meni pustila velik vtis.

Ti, planinec, ki to bereš; če si poznal Laro, se zagotovo lahko strinjaš z menoj, da tabor brez nje ne bo enak. Verjetno si deliva tudi presenečenje in žalost ob njeni smrti - slabe stvari se vendar ne pripetijo dobrim ljudem, kajne? Če pa nisi imel sreče, da bi spoznal to neverjetno Laro, ki je s sveta odšla mnogo prezgodaj, si zamisli simpatično dekle dolgih rjavo-rdečih las in rjavih oči, ki z iskrenim, ponosnim, nalezljivim nasmeškom stoji na vrhu na novo osvojenega vrha. To je Lara, ki smo jo poznali planinci in to je Lara, ki bo za vedno ostala v mojem spominu.

Katarina Drame

LARI...

Pred štirimi leti sva prvič planinski prag prestopili,
ko planinskega tabora v Medvodju sva se skupaj udeležili.

Katarina tja te je »zvabila«,
da z naravo bi se uskladila.

V taboru smo luštno se imeli,
in skupaj mnogo lepega smo doživeli:
krsta smo že vnaprej se »veselili«,
saj udarce po riti vodniki so nam naložili,
ob toplem ognju planinska je poroka se zgodila
in tudi ti si se takrat zaobljubila.

Teden pod hribi vse prehitro mine,
a za seboj pusti prelepe le spomine.
Da pozabljeni za nas ne bi bili,
ti za fotografije poskrbela si.

A življenje je tako nepredvidljivo,
saj v hipu vse lahko se spremeni.
Vsakemu bitju nekaj je usojeno –
tisto, za kar na ta svet človek se rodi.

Ti, Lara, velik sonček si bila,
vsem na obraz nasmeha si privabljala.
Znala si sanjati in sanjam tem slediti,
vedela si, da zanje spleča se boriti.

Tebi usoda je drugačno zgodbo namenila.
Od nas si tiho in prezgodaj se poslovila,
tja gor, med zvezde si samo se skrila.

A mi v srcu bomo te nosili,
nate prelepe spomine bomo ohranili
in tako ...

LARA, NIKOLI TE NE BOMO POZABILI.

Karmen

Lari - o naši poti

»SMB« zaboju je tisto leto, ko si bila prvič v taboru v Medvodju, kraljeval pred kuhinjo. Kaj je bila njegova prvotna naloga, ni pomembno. Za nas pa je bil pomemben zaradi odlaganja največjih in najtežjih »piskrov«, iz katerih smo zajemali, kar je pač bilo v njih.

Ko so se vsi pobrali na prvi izlet, smo v taboru ostali tisti, ki smo nekaj lupili, ropotali s pokrovkami, pokušali, kaj v loncih vre in počeli še kaj. In ti z bolečim kolenom na »SMB« zaboju, saj ti je bilo, tako kot drugim, po »strogi taborski zakonodaji« prepovedano prestopiti nevidno črto med posvečeno kuhinjo in prostranim taborom. Takšen je moj prvi spomin nate.

Vse bolj se je lupljenje, ropotanje in pokušanje mešalo z vprašanji, razmišljanji in, glej ga zlomka, že tudi z idejami, ki jih je na »SMB« zaboju sedeče dekle trosilo v ta posvečeni kuhinjski prostor. Že s prvim dnem se je, že tako nevidna črta, začela tanjšati, tudi »sivomaslinasta boja« zaboja je šla v pozabo. Z vsakim naslednjim dnem, srečanjem med letom, z vsakim novim letom v taboru smo si bili bližje. V hribih, ob tabornem ognju, med lupljenjem ali pa pri ropotanju s pokrovkami.

Letos še posebej. Zaželela si si postati planinska vodnica. Z naše strani z odprtimi rokami sprejeta. Enaka našim hotenjem. Deliti najdragocenejše, kar imamo: naravo, iskren človeški odnos. Pri odraščanju v naravi pomagati mlajšim. In z mladimi rasti. Že v naslednjem taboru bi se ti to uresničilo. V mislih smo že bili na skupni poti. Do usodnega trenutka.

KDOR IŠČE CILJ, BO OSTAL PRAZEN, KO GA BO DOSEGEL, KDOR PA NAJDE POT, BO CILJ VEDNO NOSIL V SEBI.

Lara, te misli našega planinca, alpinista, himalajca, humanista in še kaj, Nejca Zaplotnika, avtorja kulturne gorniške knjige »POT«, ti najbrž v tvojem polnem in ustvarjalnem življenju še ni uspelo prebrati. Jaz sem jo prebral, že večkrat. Ni ga več, vzel ga je plaz v Himalaji, že pred mnogimi leti. Osebno ga nisem poznal, a po vseh teh letih njegove misli še vedno nosim v sebi.

Prepričan sem, da bi takšna, kot te poznam, te misli skupaj delila na planinskih poteh. Saj vem, tudi tebe ni več. Ne boš več sedela na tistem »SMB« zaboju, ropotala po taborski kuhinji in se trudila »s tamalimi« na kakršen koli način.

A zame in za nas, ki ostajamo tvoji planinski prijatelji, boš še vedno tu. Zate bomo večno nosili tvoj cilj po planinskih poteh in brezpotjih.

Dušan

Zahvala vsem sponzorjem, ki so nam tudi v letošnjem letu s svojim prispevkom pomagali k uspešni izvedbi planinskega tabora.

SEZNAM SPONZORJEV TABORA SORIŠKA PLANINA 2014:

Mladinska komisija PZS – Fundacija za šport Republike Slovenije
DAX Electronic Systems d.o.o.
Mestna skupnost Žalec
Contex Novi d.o.o.
Planinsko društvo Galicija

HRC d.o.o.
Žito d.d., PC Gorenjka Lesce
Mladinska knjiga Trgovina d.o.o., Žalec
Pekarna Peternel, Natalija Peternel s.p.
Pekarna Roter, Vanek Roter s.p.

Mlekarna Celeia
Karitas Petrovče
Mesarstvo Čas
Uroš Dolinšek s.p.
Sadex d.o.o.